

A quatre quilòmetres i mig de l'horitzó

Blanca Casas Brullet

Contra-pedaços de la trama moderna.

L'art disruptiu i subtil de Blanca Casas Brullet

Blanca Casas Brullet (Mataró, 1973), després d'estudiar Belles Arts a la Universitat de Barcelona i a l'École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de París, es va instal·lar uns anys a París on va començar a exposar regularment. A poc a poc, va merèixer el reconeixement a França. Així, per exemple, va participar en l'exposició col·lectiva *elles@centrepompidou.fr*, al Centre Georges Pompidou, el 2009, i presentava l'exposició *Esborralls* (2011) a la Galerie Françoise Paviot, que la representa des del 2001. Per bé que ja havia fet, conjuntament amb David Bestué, una exposició en un espai emblemàtic com era la Sala Montcada, a Barcelona, el 2006, no és fins a la gran exposició *Blanc sota negre*, al Molí Paperer de Capellades, el 2012, que la seva obra comença a ser exposada i reconeguda com cal a Catalunya. El 2014, amb la mostra *Fer dir*, participava en el cicle "Blanc sota negre", comissariat per Assumpta Bassas i Joana Masó, a l'Arts Santa Mònica. Des del 2013 treballa amb la Galeria Rocío SantaCruz, a Barcelona, on va presentar una exposició personal el 2017. El 2018-2019 va passar un any a Mont-real, convidada per la Universitat del Quebec.

Així, doncs, podem parlar d'una artista amb una trajectòria important i amb un llenguatge personal cada vegada més consolidat. Al llarg d'aquests darrers anys ha anat bastint una obra fràgil i poderosa inscrita en el llenguatge quotidià, en la força de la polisèmia i de l'error en la imatge i en l'objecte, en la pràctica de l'art i en la vida contemporània. La seva mirada ben singular i poètica ens convida a mirar el món des d'una subjectivitat compartida i una lucidesa crítica no gaire habitual.

Què és l'horitzó? Quins són els nostres horitzons personals? En la seva darrera exposició, *Horitzons precaris* (2019) a Can Palauet, a Mataró, expressava com l'horitzó d'expectatives de la nostra societat ens porta a la catàstrofe. Només una mirada crítica i lírica ens pot reconciliar amb un horitzó apedaçat i recargolat que cal repensar i refer. La sèrie de collages "Apedaçats" (2017-19), on un paper quadriculat presenta defectes i irregularitats, gairebé imperceptibles, és una mirada subtil i precisa al nostre món quotidià d'errors i de marrades, però també a la precarietat de la nostra existència i a les esclotxes que s'obren en aquest món a la deriva.

Blanca Casas Brullet crea amb les seves obres "contra-pedaços de la trama moderna", tal com ella mateixa defineix la sèrie d'obres titulada "Apedaçats": "Discursos interromputs", podríem dir, evocant el pensament poètic i polític de Walter Benjamin. La trama recta i quadriculada de les llibretes ha estat interrompuda, subtilment i sorprenentment modificada. De les ruïnes de la societat moderna i postindustrial n'extreu restes i fragments d'objectes quotidians que ens parlen del nostre present i d'un altre futur possible. Sempre des d'un punt de vista insòlit, no evident, capgirant el lloc comú. Donant valor, com una espigoladora de *Les glaneurs et la glaneuse* (2000) d'Agnès Varda, al que no es dona valor, a allò que la societat rebutja. "Res no és mesquí", ens recorda Joan Salvat-Papasseit. Sovint també amb jocs de llenguatge. Amb títols aparentment quotidians i comuns que obren noves lectures i significats inesperats. Hi ha, també, el gust pel joc i per l'equívoc, de formes i materials, els jocs de llenguatge que transformen paraules, formes i colors. Les peces de la sèrie "Cabdells (trams d'horitzons)" (2019), realitzades en ceràmica, ens mostren un horitzó discontinu, interromput, relligat en petits trams cabdellats. I "Tres horitzons" (2019), realitzat amb grafit sobre contraxapat, conclou que l'horitzó també pot ser rodó, circular. Algunes peces noves realitzades al Quebec, com "Fi de festa" (2019), on ens mostra un conjunt de globus desinflatos de gres cuit, són ben indicatives de quin és el nostre món. On allò fràgil i no permanent és rebutjat, malgrat que roman igualment en la nostra memòria, en els nostres sentiments. Mentre "Revoltos (els resilients)" (2019-20) ens presenta fragments escampats de revoltos i maons d'argila cuita rebutjats revestits de pa d'or. L'ennobliment de materials aparentment pobres i banals però que estructuren una casa, un pensament constructiu que cal refer i revisar. El terme resiliència aplicat als fragments de "Maons i Revoltos" ens evoca la capacitat psicològica per a resistir i superar agressions continuades. Amb les ruïnes del present, des dels marges, és possible refer-se, repensar la vida quotidiana, refer i repensar un altre futur digne i lliure.

L'exposició *A quatre quilòmetres i mig de l'horitzó* a Alella, ens convida a mirar en totes direccions: amunt, avall, endavant, endarrere i fins i tot al nostre interior. Ens convida a mirar de prop i de lluny. "L'important és saber mirar", deia el poeta Joan Brossa. Cal mirar l'horitzó i el palmell de la mà. La instal·lació "Roba estesa" (2020), al sostre de Can Manyé, tot recordant-nos amb màrfegues de supervivència daurades desplegadas, a la barra sota les bigues de la nau, l'horitzó mortal que dibuixa avui el Mediterrani amb cossos morts i desapareguts, és trista metàfora del nostre món, l'or maldit de l'especulació capitalista que sobrevola els nostres dies. I, alhora, l'obra "Horitzons sensibles" (2020), ens mostra fulls de paper fotosensible, de formats i emulsions diferents, exposats a diferents tipus de llum, i en diferents circumstàncies, dividits en camps cromàtics, que ens presenta un horitzó múltiple dibuixat per la llum que anirà canviant de colors i tons al llarg d'aquesta exposició, d'aquesta experiència visual i sensible. Són obres disruptives, que subtilment ens fan pensar. Són obres que demanen la nostra activa participació contemplativa, sensible i revoltada, en un món comú, amb un horitzó de canvis constants, que és de tots, plural, i que és també el nostre, el singular de cadascú.

Manuel Guerrero Brullet

Agraïments

Cécile Scott (Atelier des Mirettes), Olga Tomás (Atuell Ceràmica), Fundació Felícia Fuster i Galeria RocíoSantaCruz.